

ЯК СВЯТКУЮТЬ ВЕСІЛЛЯ НА ГУЦУЛЬЩИНІ

Здавна українська земля славилась своїми звичаями та традиціями. З особливою відповідальністю та пошаною зберігали весільні традиції. Адже весільний обряд є основою зародження нової сім'ї та продовження роду. Традиції українського весілля, які склалися віками, з плином часу зазнали змін. Все ж на Заході України, а саме на Гуцульщині, більшість родин свято зберігає давню обрядовість.

Чи не найбільш суворо дотримуються регіональних звичаїв на Гуцульщині. За давньою карпатською традицією, весілля досі триває щонайменше чотири дні. Воно починається зі звуків дрибли, цимбалів та бубнів. Всі гості, заходячи у хату, вітають наречену і танцюють із нею гуцульські коломийки.

Давня українська традиція «деревця» теж збереглась лише в Карпатах. Деревце – символ невинності, тому до нього особлива пошана впродовж усієї весільної церемонії. Деревце вносять у хату в п'ятницю, вкладають його у калачі, ставлять перед образами і оздоблюють колосками, калиною, квітами, травами. Батьки молодої перші починають прикрашати деревце, далі це роблять молоді незаміжні дівчата.

З пошаною гуцули ставляться до випікання весільного короваю. За давньою традицією, він складається з двох калачів, перев'язаних стрічкою. Зверху коровай прикрашають барвінком та кладуть сіль. Батьки молодят благословляють пару короваем. Діти дякують їм, цілуючи батькам руки.

Викуп нареченої на Гуцульщині має свої особливості. Його проводять брати молодої. Після того, як наречений узгодив ціну викупу, він намагається забрати свою кохану. Молода княгиня сидить за столом і дивиться крізь дірку у калачі, де її коханий. Вона не дає йому наблизитись, сиплячи на нього пшеницю. Молодий князь вправно підкрадається і все ж цілує свою суджену.

Досі на Гуцульщині часто можна побачити, як молода пара їде до церкви верхи на конях, а за ними йдуть дівчата з парубками і співають

весільних пісень. Найголовнішою відмінністю гуцульського весілля є кількість запрошених гостей. Порядна родина скликає за весільний стіл все село. Тому на гуцульських весіллях гуляє від 400 до 1000 гостей. Під карпатські коломийки забава триває до рання.

Останнім етапом українського весілля є обряд «завивання молодої». Мати молодого та молодої розчісують свою донечку і вплітають їй у косу гроші для щедрого життя. На Гуцульщині після обряду «завивання молодої» старший виносить із хати «дереvence» і біжить з ним до найближчої яблуньки. Гості зі сторони молодої біжать за ним і намагаються облили водою. Адже, коли деревце уже закріплене на яблуні, – це знак того, що молода остаточно попрощалась зі своїм дівоцтвом, невинністю і стала газдинею.

Відродити традиції весільної обрядовості – це зробити важливий крок до повернення скарбниці української духовної культури, що має величезне виховне значення у розбудові нації.

Скиндер Н.
ХТЭК КНТЭУ

НОМО SPORTICUS: СОЦИОКУЛЬТУРНЫЙ АСПЕКТ

Современный человек все больше и больше инкорпорируется в сферу спорта: его окружает обилие спортивных программ, трансляции матчей и турниров, не говоря уже о многочисленных фитнес клубов, тренажерных залах, спортивном питании. Спорт является частью современного образа жизни и заниматься им сегодня престижно.

Спортивная деятельность выступает стилевой характеристикой культуры, отражением «габитуса». Мода же выступает формой символического приобщения к некоему привлекательному статусу (как правило, вышестоящему). Мода на все спортивное формирует вкусы, внедряет ценности здоровья, здорового образа жизни, физической культуры и спорта, создает определенные образцы поведения и управляет ими. Согласно концепции П. Бурдьё, ориентация на здоровье выступает инкорпорированной формой культурного капитала, которая проявляется в виде